

แสง เดือน รัก อีก ครั้ง ใน เวลา สั้น ๆ

6

阅文集团

ตงเกียนเตอะ-หลิวเยี่ย 冬天的柳叶 เกียน

Honey Toast แปล

คำนำ

มันใจมากเลยว่าหลังจากนักอ่านทุกท่านอ่าน 'หวนคืนอีกครั้งรา
สู่ห้วงเวลาแสนงาม' เล่ม 5 จบแล้ว ต้องรู้สึกอยากอ่านต่อทันที เพราะ
ในเล่ม 5 นั้นเข้มข้นมากชนิดที่ต้องอ่านรวดเดียวจบกันเลยทีเดียว แต่อย่าเพิ่ง
คิดว่าความสนุกสนานน่าติดตามขนาดนั้นจะมีแค่ในเล่ม 5 เล่มเดียวนะคะ
เพราะในเล่ม 6 ที่ทุกท่านกำลังถืออยู่นี้ก็ได้ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย เมื่อ
เฉียวเจาแปลงโฉมมาอยู่ในสกุลเชื้อ ใครจะคิดล่ะคะว่าจะเป็นเวลาเดียวกับ
ที่เซี่ยเซิงเซียวหนีออกจากเรือนเพราะอยากออกไปจัดการชาวอโคว่ด้วย
ตนเอง เฉียวเจารู้เรื่องนี้ก็ตกใจแต่ก็ได้ปลงใจแต่อย่างใด เพราะนางรู้นิสัย
ของอีกฝ่ายดี

นอกจากเรื่องนี้แล้วสิ่งที่เราต้องพบเจอกันในเล่ม 6 ก็คือต้องลุ้นไป
ด้วยกันว่าพวกนายอำเภอหวังจะจัดการอย่างไรกับพวกเซ้าหมิงยวนและ
เฉียวเจา เขาเริ่มใจคอไม่ดีที่เห็นพวกเฉียวเจาเคลื่อนไหวแล้วล่ะคะ ก็แหม
คนทำผิดนี่นะ จะไม่หวาดระแวงได้อย่างไร มิหนำซ้ำพอเฉียวเจาตอบกลับ
อะไรบางอย่างจนนางก็รู้ทันทีว่าต้องไปหาหลักฐานชิ้นสำคัญที่ใด ก่อนจะ
เดินทางไปยังสถานที่หนึ่งตามภาพปกของเล่มนี้ แล้วหลังจากนั้นก็...
อย่างไรต่อดีล่ะ ไม่เล่าแล้วดีกว่า เอาเป็นว่าสนุกไม่แพ้เล่มอื่นๆ ที่สำคัญสุดๆ
เลยก็คือความสัมพันธ์ของพระนางมีแต่รู้दन้าขึ้นไม่มีถอยหลังเลยสักก้าว
เช่นนี้แล้วเราจะยังทำอยู่ไย รีบก้าวตามพระนางไปสู่ห้วงเวลาที่แสนงาม
ตอนนี้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

จุดพิตของเขาเริ่มเร่งร่ำยิ่งกว่าลมฝนข้างนอก

"เซ้า..." เฉียวเจาอ้าปากเรียกชื่อเขากลับทำให้อีกฝ่ายสบช่องรุกล้ำเข้าไป
นางรู้สึกวิงเวียนตาลายจนได้แต่เกาะเกี่ยวเขาไว้ดูจเถาววัลย์ เสียงเรียก
ในตอนแรกแปรเปลี่ยนเป็นเสียงครางเครือ

ชายหนุ่มตัวลั่นเล็กขึ้นอย่างเผด็จการแล้วกวาดปลายลิ้นชอกซอนไป
ทุกอณูในโพรงปาก พาความสันสะท้านแผ่ลามไปทั่วร่าง

ท่ามกลางเสียงฟ้าแลบฟ้าร้องคำราม เสียงหอบหายใจในห้องคับแคบ
มีดมืดดั่งขึ้นทุกที

เขาพลันพลิกตัวอุ้มเด็กสาวบนกายวางลงด้านข้าง มือใหญ่สองข้าง
เปลี่ยนเชื้อของนางลงมาถึงหัวไหล่อย่างรวดเร็ว ก้มหน้าเอาปากครอบ
ปลายยอดต้นเข้ายวนใจที่อยู่ใต้เสื้อตัวในสีอ่อนละมุน

"เซ้าหมิงยวน..." ดวงตาจ๋ำปรี๊ดของเฉียวเจาเบิกกว้างด้วยความตื่นตกใจ
ทว่าเสียงท้ายประโยคกลับแหลมสูงปนกระเส้าเพราะเขาขบกัดตรงจุดนั้น
กะทันหัน

หญิงสาวแทบอยากเอาศีรษะมุดแทรกแผ่นดินหนีใจจะขาด นาง
กล่าวเสียงคับแค้น "เซ้าหมิงยวน ท่านเสียสติไปแล้ว... อ้อๆ..."

แนะนำตัวละคร

- * เฉี่ยวเจา ดวงจิตที่อยู่ในร่างหลี่เจา มีความเฉลียวฉลาดและปฏิภาณไหวพริบดีเยี่ยม มีความรู้ความสามารถในวิชาแพทย์ ตั้งใจจะหาความยุติธรรมให้สกุลเดิม
- * เซ้าหมิงยวน กวนจวินโหว คอยปกป้องคุณหนูสามสกุลหลี่จากภัยคุกคามต่างๆ เสมอมา ยิ่งใกล้ชิดนางเท่าไร จิตใจยิ่งหวั่นไหวไปกับตัวตนของนางมากขึ้นเท่านั้น
- * จิ้งอันโหว บิดาของเซ้าหมิงยวน แม่ทัพเจ้าผู้อาวุโสที่เคยกรำศึกอย่างกล้าหาญชาญชัยยิ่ง ให้ความสำคัญดูแลเซ้าหมิงยวนมากกว่าบุตรชายอีกสองคน
- * เลิ่นซื่อ ฮูหยินของจิ้งอันโหว มีบุตรชายสามคนคือ เซ้าจิ้งยวน เซ้าหมิงยวน และเซ้าซียวน ทว่านางเกลียดชังเซ้าหมิงยวนเหมือนมิใช่ลูกตนเอง
- * ปิงลี่/อาจุ สาวใช้ทั้งสองของหลี่เจา คนหนึ่งแข็งแรงว่องไว คนหนึ่งฉลาดเฉียบแหลม ทั้งสองต่างซื่อสัตย์และจงรักภักดีต่อหลี่เจาด้วยหัวใจ

413

"กวนจวินโหวจัดการอันธพาลพวกนั้นได้แล้วหรือ" นายหญิงเซียซึ่งนอนป่วยอยู่บนเตียงได้ยินรายงานจากสาวใช้แล้วกระดึบกระเจงขึ้นบ้างทันใด นางเอ่ยถามอย่างตื่นเต้น

เซียเซิงเซียวกุมมือมารดา "ท่านแม่ ท่านสบายใจได้ เรื่องราวคลี่คลายแล้วจริงๆ เจ้าคะ ท่านเจียงอู่ของกององครักษ์จินหลินออกปากเองว่าวันหน้าผู้ใดมาหาเรื่องครอบครองเราก็เท่ากับเป็นปฏิปักษ์กับเขา"

นายหญิงเซียลุกขึ้นนั่งประนมมือพลาญพูดขมุขมิบ "ขอบคุณฟ้าดินเป็นโชคดีจริงๆ ที่ได้เทพยดาสังคตศีลทิษฐ์ท้าวสารทศคัมครอง"

เซียเซิงเซียวเล็กคิ้วสูง "เรื่องนี้เกี่ยวอันใดกับเทพยดาสังคตศีลทิษฐ์ท้าวสารทศด้วยเจ้าคะ"

นายหญิงเซียมองค้อนบุตรสาววหนึ่ง "เจ้าลูกตัวดี ถึงตอนนี้อย่างไรยังไม่ให้เข้าอีก โตปานนี้แล้วไม่ยอมมีเหย้ามีเรือน จะก่อปัญหาขึ้นอีกเมื่อไร

ก็สุดรู้ เจ้าต้องให้ข้าโมโหตายสักวันถึงจะพอใจหรือ"

เสียงเซียงเซียงมองสำรวจมารดา "ท่านแม่ ท่านหายป่วยแล้วหรือเจ้าคะ"

นายหญิงเซียงปรายตามองนาง "เจ้าก่อเรื่องให้มันน้อยๆ หน่อย ข้าจะกลุ้มใจจนไม่สบายได้อย่างไรเล่า"

เสียงเซียงเซียงพยักหน้า "ดูท่าทางท่านหายดีแล้วจริงๆ อย่างนั้นข้าก็วางใจเสียที"

"หือ?" นายหญิงเซียงมองบุตรสาวปราดหนึ่ง

เสียงเซียงเซียงแยมยิ้ม "ช่วงที่ผ่านมาท่านแม่ล้มป่วย ข้ารู้สึกจะอายใจมากเจ้าคะ"

"รู้จักอายใจก็ดี เอาละ ข้าสบายตัวขึ้นมากแล้ว เจ้าไม่ต้องอยู่ที่นี่เป็นเพื่อนอีก กลับห้องไปปักผ้าเถอะ หากเจ้าปักผ้าเซ็ดหน้าเสร็จสักผืนได้ ข้าก็อายเย็นร้อยปีแล้ว"

เสียงเซียงเซียงกลอกตาขึ้นแล้วสาวทำออกไป

"เจ้าลูกผู้นี้!" นายหญิงเซียงคืบอกคืบใจจะลอกหนึ่ง

ทางนายท่านเซียงรังตัวเซ้าหึงยวนให้อยู่กินอาหารร่วมกันอย่างอบอุ่น เปี่ยมด้วยมิตร โหนเลยจะรู้ว่ากินไปได้ครั้งๆ กลางๆ สาวใช้สวมเสื้อกั๊กสีเซียวไขกาก็วิ่งเข้ามาอีก นางทำหน้าที่เสียพลางกล่าวว่า "นายท่าน แยมแล้วเจ้าคะ นายหญิงเป็นลมไปแล้ว!"

นายท่านเซียงลุกพรวดขึ้นยืน จากนั้นคล้ายคิดอะไรได้ก็นั่งลงตามเดิม ซ้ำๆ วางหน้าขริมเอยขึ้นว่า "คุณหนูของพวกเจ้าชุกชนอีกแล้วใช่หรือไม่"

สาวใช้กระต๊อบทำอย่างร้อนรน "ไม่ใช่เจ้าคะ นายท่าน คุณหนูหนีออกจากเรือนไปแล้ว ทั้งสารไว้ให้นายหญิงฉบับหนึ่ง นายหญิงอ่านแล้วถึงได้ร้อนใจจนเป็นลมไป"

พอได้ยินว่าบุตรสาวหนีออกจากเรือน สีน้าของนายท่านเซียบุดั้งไปหมด เขาพูดเสียงร่ำเร็ว "สารอยู่ที่ใด"

สาวใช้รีบยื่นสารให้เขา "นายท่าน สารเจ้าค่ะ"

นายท่านเซียรับมากวาดสายตาอ่านอย่างว่องไวจบ มือของเขาสั่นเทาด้วยความโกรธา ก่อนจะกล่าวสบถซ้ำๆ "เจ้าลูกเวรลูกกรรมผู้นี้ ยากจะให้มารดาของนางตายหรืออย่างไร!"

เฉียวเจาลอบเตะเข้าหิ้งยวนที่นั่ง

เขากระแอมกระไอเบาๆ ก่อนกล่าวขึ้น "ท่านลุง บุตรสาวของท่านไปที่ใดหรือขอรับ"

นายท่านเซียเป็นทหารตั้งแต่วัยหนุ่มจนบัดนี้ยังคงเป็นคนไม่ถือธรรมเนียมมุกจิกหยุมหยิมตามประสาผู้เป็นนักรบอย่างไม่เปลี่ยนแปลง ยิ่งขณะนี้เขากำลังโมโหบุตรสาวจนหน้ามืดจึงยื่นสารให้ชายหนุ่มอ่านทันที

เฉียวหิงยวนเพียงเห็นในนั้นเขียนไว้ว่า

'อันว่าไยบุรุษมิจับดาบต่อสู้ ตีด่านยึดเมืองคืนกู้ศักดิ์ศรี สตรีนี้มีดีด้อยกว่าชายชาติวีร หากวอไควมีปิ่นนี้ไม่เลิกรา!'

นายท่านเซียตบเข่าดังขาด "นางถึงกับไปสังหารชาววอไควจริงๆ หรือนี่! ช่าง..." เขาหยุดเว้นจังหวะเล็กน้อยถึงกล่าวต่อ "ช่างน่าเสียดายนักที่มีใ้บุตรชาย"

เฉียวหิงยวนอยากหัวร่ออย่างปราศจากเหตุผล

ผู้ใดจะรู้ว่าเพิ่งสิ้นเสียงนายท่านเซีย ม่านประตูก็ถูกเลิกขึ้น สตรีออกเรือนแล้วนางหนึ่งฟุ้งหวนเข้ามาประหนึ่งพายุหมุน

นายท่านเซียเห็นแล้วหน้าถอดสีไปหมดตา เขากล่าวเสียงสั่น "สุหยิน..."

นายหญิงเซียบิตหูเขาพร้อมกับร้องทวาด "น่าเสียดายที่มีโชบุตรชายรี! หากเป็นบุตรชายท่านคงส่งเขาไปตั้งนานแล้วใช่หรือไม่ นางเป็นสตรีผู้หนึ่ง แท้ๆ ทว่าวันๆ คิดแต่จะสังหารชาวอโค่ว ก็เพราะสาเหตุหลักอย่างท่านไม่ตรง เสารองถึงได้เอียง มีหน้าซ้ำยังแสร้งทำและเลื่อนต่อน้ำซ้ำอีก!"

"สุหยิน มีคนอื่นอยู่ด้วยนะ" นายท่านเซียหน้าแดงก่ำเป็นสีดับหม่นแล้ว

"ไม่ว่าใครอยู่ก็ช่าง ท่านปล่อยให้บุตรสาวข้าหายตัวไปไม่ได้ เจ้าลูกเวร ลูกกรรมผู้นั้น เพิ่งจะสาปปัญหาไปได้อย่างหนึ่งก็ก่อเรื่องใหม่อีก คงไม่อยาก เห็นข้าอยู่ดีมีสุข!"

นายท่านเซียอดแก้ต่างแทนบุตรสาวไม่ได้ "ไม่ใช่ละ สุหยิน เชิงเซียว ต้องเห็นว่าปัญหาลึกละเอียดลงแล้วถึงได้จากไปเป็นแน่ ก่อนหน้านั้นนางเฝ้าไข้อยู่ ข้างเตียงเจ้าไม่ห่างสักชั่วเค่อหนึ่งเลยมิใช่หรือ นางเห็นว่าในเรือนหมดปัญหา แล้ว เจ้าก็หายป่วยแล้วถึงได้จากไป"

"ความหมายของท่านคือนางจากไปในเวลานี้มีเหตุผลมากหรือ" นายหญิงเซียลึงตาได้ถาม

คำพูดของตาเฒ่าบัดซบมีความหมายเช่นที่นางเข้าใจนี้กระมัง

"ไม่มีเหตุผล ไม่มีเหตุผลเลย..."

"เช่นนั้นท่านรีบเรียกคนไปตามตัวบุตรสาวกลับมาโดยไวสิ!"

นายท่านเซียสะบัดแผ่นสารที่เซียเชิงเซียวทิ้งไว้ให้คล้อยออก "สุหยิน เจ้าดูสิ ในสารแผ่นนี้วาดภาพเรือเล็กๆ ลำหนึ่ง นี่บ่งบอกว่าเชิงเซียวนั่งเรือไป ตอนนี้อเจ้าลูกผู้นั้นต้องลงเรือไปแล้วเป็นแน่ ไฉ่ตามไม่ทันแล้ว"

นายหญิงเซียหน้าซีดเผือด นางมองไปทางเซาหมิงยวน

เขากล่าวพลอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "ท่านป้าไม่ต้องกังวลใจเกินไป

บุตรสาวท่านมีวรยุทธ์ไม่เลว ต่อให้เป็นชายฉกรรจ์สี่ห้าคนก็ประชิดตัวนาง ไม่ได้ขอรับ"

นายหญิงเยี่ยปิดหน้าไว้ให้เสียงดัง "นางเป็นสตรีผู้หนึ่ง เหตุอันใดต้องมีชายฉกรรจ์สี่ห้าคนประชิดตัวด้วย"

ชายหนุ่มกระแอมกระไออย่างกระอักกระอ่วน ก่อนจะชำเลืองมองเฉียงเจาทางหางตาแวบหนึ่ง

ตกลงว่าจะขอตัวกลับหรือไม่ ข้าไม่อยากอยู่ที่นี้แล้ว

"เจ้าหยุดร้องไห้ก่อนเร็วเข้า ท่านโหวหมายถึงว่าบุตรสาวเรามีวรยุทธ์สูง ไม่เกิดเรื่องกับนางหรอก"

นายหญิงเยี่ยไม่ยอมเอามือที่ปิดหน้าไว้ออก "ท่านโหวก็มีวรยุทธ์สูงเช่นกัน คุณหนูใหญ่สกุลเฉียวยังตกอยู่ในมือพวกต่าจือเลยมิใช่หรือ"

เซ้าหมิงยวนพูดอะไรไม่ออกไปทันใด "... พอสืบที่ หากพูดยุ่งแยงตะแคงรื้อต่อหน้าภรรยาที่ข้ายังตามร้องอนขอคืนดีไม่ได้เช่นนี้ ข้าจะบันดาลโทษะแล้วจริง ๆ นะ!

"ฮูหยิน นี่เจ้าพูดอะไรของเจ้า" นายท่านเยี่ยกระดากกระเดื่องอย่างมาก

ในครั้งนั้นภรรยาของเขาผู้นี้ยอมออกเรือนกับเขาโดยไม่รังเกียจว่าแขนพิการข้างหนึ่ง นางเป็นคนเปิดเผยตรงไปตรงมาและใจกว้าง อะไรๆ ก็ดีไปหมด เสียอย่างเดียวเมื่อโกรธขึ้นมากก็ล้าพูดได้ทุกอย่าง

"มีอันใดรึ จะติงว่าข้าพูดจาไม่เป็นหรือ ท่านรีบตามหาบุตรสาวข้ากลับมาโดยไว หลังจากนั้นอย่าก่อกวนข้ากับข้าก็ยอมได้!"

นายหญิงเยี่ยออกแรงผลักนายท่านเยี่ยออก

เขาหน้าแดงจรดใบหูยามเอ่ยกับเซ้าหมิงยวน "ท่านโหว คือว่าท่าน..."

เซ้าหมิงยวนหยักยิ้มด้วยสีหน้าเป็นปกติ "ท่านลุง ในเมื่อท่านมีเรื่อง
ต้องสะสาง ผู้เยาว์ก็ไม่รบกวนแล้ว..."

แม่นางเฉียวที่อยู่ด้านหลังเตะเขาเบาๆ ที่หนึ่ง

เซ้าหมิงยวนไม่มีท่าที่ตอบสนองใดๆ

นายท่านเขี่ยออกมาส่งคนทั้งสองที่หน้าประตู เซ้าหมิงยวน
มองท้องฟ้าสีครามประดับเมฆขาวพลางระบายลมหายใจเบาๆ เอือกหนึ่ง
ทั้งสองเดินกลับไปตามทางเดิม เฉียวเจากระซิบถาม "इनท่าน
ไม่บอกว่าจะช่วย"

แม่ทัพหนุ่มงงกันไป "สตรีหนีออกจากเรือน ข้าก็ต้องช่วยเหลือด้วยหรือ"

เฉียวเจาซึ่งไปแล้วมุ่นคิ้วพลางกล่าว "แต่นางจะไปทางทิศใด
เพื่อสังหารชาววอโค่ว สถานการณ์ทางนั้นวุ่นวายปานนั้น..."

"ไม่ต้องห่วง ตอนอยู่ที่สวนดอกไม้ข้าได้ประลองฝีมือกับคุณหนูเสีย
แล้ว นางรับมือชายฉกรรจ์หลายคนได้อย่างไม่เป็นปัญหา"

เฉียวเจายังคงกังวลใจอยู่บ้าง "ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีอะไรแน่นอนเสมอไป"

เซ้าหมิงยวนถอนใจยิ้มๆ "เมฆฝนบนฟ้ายังคาดหมายไม่ได้ นั่งอยู่
ในเรือนดีๆ ก็อาจโดนแผ่นกระเบื้องตกใส่ศีรษะตายได้เหมือนกัน"

นัยน์ตาชายหนุ่มทอแววลึกล้ำ เขามองเด็กสาวตรงหน้า เอ่ยถาม
เสียงเบาว่า "เจาเจา เจ้าอยากตามคุณหนูเขี่ยกลับมาหรือ"

เฉียวเจาส่ายหน้าอย่างเหนือความคาดหมายของเขา "ไม่ ที่แรก
ข้าอยากให้ท่านส่งคนไปคุ้มครองนาง แต่ตอนนี้คิดๆ แล้วการเดินทางหนนี้
ท่านพาเยี่ยวลัวตามมาคนเดียว ไม่มีกำลังคนเลย ท่านกล่าวไม่ผิด คนเรา
จะเป็นตายร้ายดีไม่อาจคาดเดา จะล้มเลิกสิ่งที่อยากทำเพราะเรื่องนี้ไม่ได้
การได้เป็นวีรสตรีไม่น้อยหน้าบุรุษคือความไฝฝันของเชิงเฉียวมาโดยตลอด"

หญิงสาวทอดสายตามองไปทางทิศใต้ นางไม่รู้ว่ายามนี้เซี่ยเซิงเซี่ยว
นั่งอยู่บนเรือที่มุ่งหน้าลงใต้แล้วหรือยัง แต่นางรู้ว่าในใจสหายรักขณะนี้จะต้อง
มีความสุขอย่างแน่นอน

หากคนเรามีชีวิตอยู่เป็นเวลานานแต่ไร้ซึ่งความสุขจะมีความหมายใดเล่า
มีผู้ทำตามใจปรารถนาจึงจะไม่เสียชาติเกิด

เซี่ยเซิงเซี่ยว พวกเราสองคนอย่ายอมแพ้ล่ะ แล้วพบกันที่แดนใต้

ดออย่า

414

"กวนจวินไหวไปที่สกุลเซียในตำบลไป๋อวีน?" ได้ฟังรายงานจากสายสืบแล้ว นายอำเภอหวังส่งคนไปแจ้งข่าวเจ้าเมืองหลี่ทันที

เจ้าเมืองหลี่ได้ข่าวแล้วเรียกที่ปรึกษา มาพูดคุยหารือ

"อาจารย์หนานเห็นว่าความเคลื่อนไหวในวันนี้ของกวนจวินไหวมีนัยลึกซึ้งอันใดหรือไม่"

ที่ปรึกษาซึ่งถูกเรียกขานว่า 'อาจารย์หนาน' เป็นผู้เฒ่าร่างผอมเกร็งไว้เคราพะผู้หนึ่ง เขาได้ยินคำกล่าวนี้อีกлубเคราพลางกล่าว "ก่อนหน้านี้พวกเราเคยสืบข่าวของสกุลเซียในตำบลไป๋อวีนมาแล้วว่าเป็นตระกูลสามัญธรรมดา สมัยเดียวจ้ะยังมีชีวิตอยู่ที่ไปมาหาสู่กับสกุลเซียอย่างใกล้ชิดทั้งสองตระกูลจึงกลายเป็นสหายสนิทกัน กวนจวินไหวมาถึงจยาเฟิงจะไปเยี่ยมคารวะสกุลเซียก็มีเชื้อเรื่องน่าแปลก"

"ไปเยี่ยมคารวะสกุลเซียมีเชื้อเรื่องน่าแปลก ทว่ากวนจวินไหวไปที่นั่น

แต่เข้าตัวแบบลับๆ ล่อๆ ต่างหากที่พิลึกพิลั่นอยู่บ้าง ข้ารู้สึกไม่ว่าอย่าว่าไม่ชอบมาพากล"

"ได้ทำให้ข้ารู้สึกแบบนี้ก็เป็นเรื่องธรรมดา คนผู้หนึ่งกระทำการสิ่งใดผิดไปจากปกติล้วนมีเหตุผล ข้าเสนอแนะให้จับตาต่อไปก็ไม่ใช่เสียหาย ถึงอย่างไรแค่ไปเยี่ยมคารวะสกุลเซียในตำบลไปอวัน ยิ่งยากมากที่จะหยั่งเดาความคิดอ่านของกวนจวินไหวได้"

สีหน้าของเจ้าเมืองหลี่ทอแววเครียดขมึน เขามองดอกเบญจมาศสีดาแดงที่วางประดับไว้ตรงระเบียบหน้าต่าง พลังกล่าวทอดถอนใจ "ข้ากลัวว่ากวนจวินไหวจะสร้างฉากบังหน้าเพื่อลอบตลบหลัง ไปเยี่ยมคารวะสหายเก่าแก่ของสกุลเจียวเป็นคำอ้าง ความจริงแล้วจะสืบหาความจริงของเหตุไฟไหม้เรือนสกุลเจียวต่างหาก"

เขากล่าวถึงตรงนี้แล้วเผยรอยยิ้มเย็นเยียบ "สมุดบัญชีที่คุณชายใหญ่สกุลเจียวนำขึ้นถวายฮ่องเต้เล่มนั้นก็ได้จากมือสหายเก่าแก่ของสกุลเจียวผู้หนึ่งมิใช่หรือ ตอนนั้นชะล่าใจไปจริงๆ จึงปล่อยให้คุณชายเจียวรอดชีวิตไปได้ เพราะเหตุนี้ทำให้ข้าโดนต่อว่าไม่น้อย"

"ดังนั้นหนนี้พวกเราต้องจับตาดูไว้ให้ดีฯ จึงจะถูก"

เจ้าเมืองหลี่พยักหน้า "ย่อมจะหะหลวมไม่ได้ ดีที่สกุลเซียเป็นครอบครัวธรรมดา ก่อนและหลังเหตุไฟไหม้คุณชายเจียวล้วนมิได้ไปเยี่ยมคารวะที่นั่น เห็นได้ว่าด้วยระดับชั้นของสกุลเซีย สกุลเจียวไม่ได้ข้องแวะพัวพันกับพวกเขาอีกซึ่งไปกว่านี้ แต่พวกตระกูลอื่นๆ นั้นบอกได้ยากแล้ว"

"ได้เท่า สกุลจุในเมืองจยาเพิ่งต้องระวังเป็นพิเศษ ก่อนผู้ตรวจการเจียวจะลาราชการไว้ทุกขีให้บิดา คนแซ่จูผู้นั้นก็เป็นสหายขุนนางที่รั้งตำแหน่งอยู่ในสำนักตรวจการด้วยกัน"

รอยชิงชังจุดวบขึ้นในดวงตาเจ้าเมืองหลี่ "เฉียวโมไปเยี่ยมคารวะ สหายเก่าแก่หลายคนก่อนออกจากจยาเฟิงเป็นการลงให้หลงกล ข้าคะเนว่า เขาได้สมุดบัญชีเล่มนั้นจากสกุลจุนเอง ดีที่คนแซ่จู่ตายเพราะฆ่าต้นไปแล้ว ถึงพวกเขาไปหา ก็เสียเที่ยวเปล่า"

"ได้ทำจะประมาทไม่ได้เป็นอันขาด เรื่องนั้นร้ายแรงใหญ่หลวง จะรู้ได้อย่างไรว่าผู้ตรวจการจู่ที่ตายไปไม่ได้เผื่อทางหนีที่ไล่ไว้เล่า"

นายหน้าของเจ้าเมืองหลี่ปรากฏแววอำมหิต "น่าเสียดายที่เรือนสกุลเฉียว ถูกไฟไหม้วอดวายแล้วกลายเป็นที่สนใจของผู้คนอย่างช่วยมิได้ จะตัดรากถอนโคนสกุลจู่ก็ทำได้ไม่ถนัด ใครจะคิดว่าไล่ผู้แทนพระองค์จากเมืองหลวง กลับไปได้กวจนจิวนโหวอีกม๊าก รู้แต่แรกไม่ควรคำนึงถึงอะไรมากมายเช่นนั้น ในเมื่อทำแล้วก็ต้องทำให้ถึงที่สุด..."

"ได้ทำอย่าเพิ่งผล็ลลามจะดีกว่า บัดนี้กวจนจิวนโหวอยู่ในที่แจ้ง เราอยู่ในที่ลับ ฝ่ายที่จับต้นชนปลายไม่ถูกคือกวจนจิวนโหวมิใช่พวกเรา หากท่าน จัดการสกุลจุนเวลานี้กลับทำให้พบร่องรอย"

เจ้าเมืองหลี่พยักหน้า "อาจารย์หานกล่าวได้ถูกต้อง ส่งคนเฝ้าดู กวจนจิวนโหวไว้ทุกฝั้วาก่อน เขาเยี่ยมคารวะสหายเก่าแก่ของสกุลเฉียว แต่เพียงอย่างเดียวก็แล้วกันไป แต่หากยังวางแผนอื่นไว้ พอเขาสืบพบอะไร ค่อยลงมือทันที"

"กวจนจิวนโหวมิใช่จะรับมือได้ง่ายๆ" ที่ปรึกษาอุบลคราพร้อมกล่าว

เจ้าเมืองหลี่ยิ้มเยาะ "สองหมัดยากจะต่อกรกับสี่มือได้ กวจนจิวนโหว เดินทางลงใต้มาหนี่ไม่กล้าพาคนติดตามมา ส่วนคนอื่นๆ เป็นเพียง หมอนบั๊กลายเท่านั้น เขาจะเก่งกาจปานใด แต่ส่งคนไปรุ่มเยอะๆ ก็ต้อง เล่นงานเขาถึงตายได้"

ที่ปรึกษาทางวลใจอยู่บ้าง "อย่างนั้นจะเอิกเกริกเกินไป ข้าว่าทางที่ดีได้ทำบอกกล่าวทางนั้นให้รับรู้ไว้โดยไวจะดีกว่า ถึงต้องใช้คนก็อย่าใช้คนของเราอย่างเปิดเผย"

"แน่นอน ตอนได้รับสารจากเมืองหลวงก็ส่งข่าวให้ทางนั้นแล้วมิใช่หรือ ดูที่วาคนจากทางนั้นก็ใกล้มาถึงแล้ว" เจ้าเมืองหลีนึกถึงเรื่องพวกนี้ก็ปวดเศียรเวียนเกล้า เขากล่าวด้วยสีหน้าขุ่นมัวต่อว่า "ถ้าไปถึงขั้นนั้นยังต้องหว่านล้อมองค์กรจีนหลินอีก วุ่นวายจริงๆ หวังว่ากวนจวินโหวจะรู้จักกาลเทศะสักนิดอย่าก่อเรื่องให้มากนัก"

ทางเมืองหลวงบอกแล้วว่าเมื่อสิ้นสุดวาระการพิจารณาความดีความชอบปีหน้า เขาจะได้ระดับชั้นเอกและโยกย้ายไปเป็นขุนนางในเมืองหลวง ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อเช่นนี้หากมิใช่โดนบีบให้จนตรอกใครจะอยากเล่นกับไฟกันเล่า

เจ้าเมืองหลินคิดคำนึงถึงตรงนี้ สายตาก็เหี้ยมเกรียมยิ่งขึ้น

พวกเขียวเจาได้รับห่อกระดาษเคลือบมันจากสกุลเซีย่แล้วก็ล้มเลิกความตั้งใจที่จะไปเยี่ยมคารวะสหายเก่าแก่ของตระกูลต่อ จึงกลับถึงหมู่บ้านไปอ้วนแต่หัววัน

หน้าากกหนังสือมนุสยิตติบโนไบหน้าได้งายทว่าแกะออกยาก เขียวเจายกมือตั้งที่หนึ่ง แต่มันแนบติดผิวสร้างความเจ็บให้จนน้ำตาไหล

เซาหมิงยวนเห็นแล้วทั้งขบขันทั้งสงสาร "เจาเจา เจ้าใจร้อนอะไร"

"ก็อยากดูว่าของในห่อกระดาษเป็นอะไรโดยไวนะสิ หน้าากกหนังสือมนุสยีนี่แกะออกเลยไม่ได้หรือ"

"ต้องใช้มีดน้ำร้อนอบผิว" เขาบอกพลางเดินไปยกน้ำร้อนอ่างหนึ่งมาจาก

ห้องครัว แล้วพูดกำขับนางว่า "ใช้ไอ้รื้อนอบหน้านานหนึ่งเคื่อก่อน จากนั้นก็
จะแกะออกมาได้แล้ว"

เฉียวเจาพยักหน้าแล้วก้มศีรษะลงไปใกล้ๆ อ่างน้ำ ครั้นนึกถึงว่า
คนบางคนจับจ้องตาเป็นมันอยู่ด้านข้างก็รู้สึกตะขิดตะขวงใจอยู่บ้างโดยพลัน
นางจึงหันไปกล่าวกับเขา "แม่ทัพเซ้า ท่านกลับห้องไปก่อนเถอะ ประเดี๋ย
ข้าแกะหน้ากากออกเสร็จค่อยไปหาท่าน"

คนบางคนนั่งนิ่งไม่ขยับ

"แม่ทัพเซ้า?"

แม่ทัพหนุ่มถอนใจอย่างหมดปัญญา "เจาเจา นี่เป็นห้องข้า"

ชายหนุ่มกลั้้นยืมมองดูท่าทางเกือกระดากของเด็กสาวอย่างไม่วางตา
เขาพูดอย่างคับข้องใจมาก "เจ้าจะให้ข้าไปที่ใดเล่า"

นางก้มหน้าไม่แยแสเขาอีก

หนึ่งเคื่อก่อนนั้นสั้นมาก แต่สำหรับเฉียวเจาแล้วกลับยาวนานเหลือเกิน
นางอดทนรอจนครบเวลาอย่างไม่ง่ายดายก็ยกตัวขึ้น

เซ้าหมิงยวนพลันลุกขึ้นเดินเข้ามาเยื่อกายอยู่เบื้องหน้านาง "อย่าขยับ
ข้าช่วยแกะออกให้"

นางกะพริบตาปริบๆ ตั้งท่าจะทักท้วง คนผู้นั้นก็กล่าวต่อว่า "การแกะ
ก็มีกลวิธีเฉพาะอยู่ เจ้าใช้กำลังดึงออก ถ้าเกิดดึงขาดเหลือครึ่งหนึ่งติดอยู่
บนหน้า..."

เฉียวเจาหลับตาลงเสียเลย ถือคติว่าไม่เห็นไม่รำคาญใจ "รีบแกะเถอะ"

ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ เสียงหนึ่งก่อนเข้าไปใกล้อย่างช้าๆ ยกมือ
แตะบนหน้าผากเรียบเนียนของเด็กสาว แพนขนตางามอนของนางกระพือ
ขึ้นลงถี่ๆ

เขาไม่รีรอลังเลอีก ลอกหน้ากากหนังมนุษย์ออกอย่างเบาไม่เบามือ
เผยให้เห็นใบหน้าที่ประทับอยู่กลางใจตนออกมา

"เสร็จแล้ว?" เชี่ยวเจาลืมตาขึ้นพบว่าชายหนุ่มอยู่ใกล้เพียงคืบกะทันหัน
ลมหายใจของเขากับนางรินรดไล่กันและกัน ชวนให้หวามใจไว้ที่สิ้นสุด

เชียวเจาหน้าแดงทันทใด นางกระดกตัวหนี

เซ้าหมิงยวนมือไวตาไวประคองนางไว้ พุดกลั้วเสียงหัวเราะในลำคอ
"ระวังหายใจหลัง ข้าถอยออกเองก็ได้"

แม่ทัพหนุ่มเดินไปนั่งบนเก้าอี้ไม้ไกลนั้กแต่โดยดี ในใจเขางุนง
เป็นอันมาก

ทั้งที่ตอนเขาไม่รู้ว่านางคือเจาเจา นางจ้องมองหน้าท้องเขา
จนตาไม่กะพริบบ่อยๆ เหตุไฉนตอนนี้ถอยห่างจากเขาเหมือนกับเขาเป็น
งูเงี้ยวเขี้ยวขอเสียแล้ว

หากขณะนี้แม่นางเชียวล่งรู้ความคิดของแม่ทัพเซ้า เกรงว่า
จะแค้นเสียงเยาะว่า 'นี่ยังต้องพุดอีกหรือ พวกบุรุษบทจะหน้าหนาขึ้นมาก
ก็น่าโมโหจนคว้นออกหูเลยทีเดียวน ถ้ายังทำเช่นเดียวกับเมื่อก่อน
จะไม่โดนเขารวบหัวรวบหางไปแล้วหรือ'

เชียวเจาหวดคลึงใบหน้าที่ผิวน้ำที่ตึงๆ หนัๆ จากการสวมหน้ากากไว้
เป็นเวลานานผ่อนคลายแล้วยื่นมือออกไป "แม่ทัพเซ้า เปิดห่อของที่
ท่านลุงเซี่ยมอบให้ท่านออกดูเถอะ"

เซ้าหมิงยวนหยิบห่อกระดาษเคลือบมันมาเปิดออก ในนั้นเป็น
กระดาษสารว่างเปล่าแผ่นหนึ่ง

หญิงสาวรับมันมาจ่อใต้จมูกดมกลิ่น นางนั่งตรึงตรองครุ่นหนึ่งถึงเอ่ย
กับเขา "แม่ทัพเซ้า รบกวันท่านหยิบเทียนไขมาที"

เขาหยิบเทียนไขมาให้ เจียวเจาถือกระดาษเปล่าอังอยู่เหนือเปลวเทียน
อย่างระมัดระวัง เห็นภาพร่างของบางสิ่งปรากฏขึ้นบนนั้นอย่างเลือนราง

ตัวอย่าง

415

มันเป็นภาพวาดกองหิน

บนกระดาศีขาวมีกองหินโดดเดี่ยวกองหนึ่งแค่นี้ ลายเส้นหยาบๆ
จนแทบเป็นไปไม่ได้ที่จะหาดำแหน่งที่ตั้งของมันได้พบ

เซ้าหมิงยวนกลับมาพบว่าสีหน้าของเจียวเจาผิดปกติไปบ้าง "เจาเจา?"

นางเพ่งมองกองหินที่ปรากฏบนกระดาศืออย่างเหม่อลอย ขยับๆ
ริมฝีปากถึงเปล่งเสียงพูดออกมาได้ประโยคหนึ่งคล้ายว่าต้องใช้เรี่ยวแรง
จนหมดทั้งกาย "ข้ารู้ว่าที่นี่คือที่ใด"

เขาโน้มตัวไปข้างหน้าอย่างห้ามไม่อยู่ "เป็นสถานที่ใดหรือ"

เจียวเจาเหลือบตาขึ้นสบตาเขา แพนขนตายาวดุจปีกแมลงกระพือ
ขึ้นลงเบาๆ นางเฒ่าปากแล้วพูด "นี่คือสวนหินในสวนดอกไม้เรือนข้า"

เซ้าหมิงยวนอึ้งงันไปในคราแรก จากนั้นถึงรู้สึกว่าได้สัมผัส
เป็นเช่นนี้

ภาพกองหินหยาบๆ ไม่มีจุดเด่นใดกองหนึ่งเช่นนี้ถูกวาดอยู่โดดๆ บนกระดานสีขาว หากไม่ได้เป็นสิ่งที่เจาเจาคุ่นเคยมากที่สุด มีหรือท่านพ่อตาจะจูงใจให้คนมอบต่อให้นาง

ทอดสายตามองไปทั่วหล้ายามนี้ นอกจากเจาเจาแล้ว เกรงว่าไม่ว่าใครก็ตามได้สารบบนี้ไปล้วนต้องงุนงงไม่เข้าใจ

ชายหนุ่มอดนับถือในความสุขุมรอบคอบของใต้เท้าเฉียวไม่ได้

สารบบนี้น่าจะเกิดจากการคาดคะเนสถานการณ์ไปในทางร้ายมากที่สุดของท่านพ่อตาเขา

"สวนหินในสวนดอกไม้เรือนข้ามีโพรงจุดหนึ่ง ทิศทางของปากโพรงเป็นช่องลมโกรกพอดี สมัยข้าเป็นเด็กพอถึงฤดูร้อนมักจะหลบอยู่ในนั้นรับลมเย็นเสมอ ดังนั้นทุกๆ เส้นสายโค้งเว้าของมันล้วนจดจำได้แม่นยำถึงแม้กองหินในภาพนี้จะวาดหยาบๆ ทว่าข้ามองปราดเดียวก็แน่ใจว่าเป็นที่นั่นอย่างไรข้อกังขา" เฉียวเจาลูบไล้กระดานสารบบลงพุดพิ่มพำ "ไม่ว่าในโพรงสวนหินเก็บซ่อนอะไรไว้ แล้วมันเสียหายไปในเหตุไฟไหม้ครั้งนั้นหรือไม่"

"ไปดูก็สิ้นเรื่อง"

"นายอำเภอหวังจับตาดูอยู่นะ"

แผนล่อจูงออกจากถ้ำเป็นเรื่องหนึ่ง เมื่อมีของสำคัญต้องไปค้นหาจริงๆ ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง สำหรับคนที่คุ้นเคยกับการเป็นผู้ควบคุมสถานการณ์เสมอเป็นธรรมดาที่ไม่อยากให้เกิดปัญหาใหม่แทรกขึ้น

"ตอนดึก"

นางนิงซึ่งไปเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้า "ได้"

ยามเที่ยงคืนฝันฟ้าค่อนข้างขมุกขมัว มีเมฆดำบดบังดวงจันทร์ไว้พอดี
ดวงดาวทอแสงริบหรี่บางตา

ภายนอกมืดสนิทจนน่าพร่ำใจ

ในความมืดชายหนุ่มคว้ามือเฉียวเจาขึ้นมาพร้อมกระซิบบอก
"ไม่มีแสงจันทร์กลับทำอะไรได้สะดวง"

แม่นางเฉียวไม่รู้ว่าจะพูดตอบอย่างไรดีโดยสิ้นเชิง

ไม่มีแสงจันทร์ทำอะไรได้สะดวง ด้วยเหตุนี้คนบางคนก็สามารถงูมือ
นางได้อย่างเปิดเผยหรือ

แน่นอนว่าคราครั้งนี้เฉียวเจามีได้ชัดขึ้น

แต่ละเรื่องต้องรู้จักแยกแยะหนักเบาเร็วช้า การไปค้นดูสวนดอกไม้
เรือนสกุลเฉียวให้แน่ชัดเป็นเรื่องสำคัญ ในคำคืนเจกนี้นางมองไม่เห็น
แม้แต่ทางเดิน มีคนงูมือไว้ย้อมอุ่มใจ หาไม่แล้วหากหกล้มลงไป เจ็บตัว
กลับไม่เป็นอะไร แต่ทำให้คนอื่นไหวตัวทันต่างหากถึงน่าปวดศีรษะ

เฉียวเจาโอนอ่อนคล้อยตามเช่นนี้ทำให้เซ่าหิงยวนอมยิ้มน้อยๆ

มือของเด็กสาวนุ่มนิ่มราวกับไร้กระดูก เขาออกแรงบีบที่หนึ่งอย่าง
อดใจไม่อยู่

นางพูดเอ็ดเสียงเบาๆ "เซ่าหิงยวน"

ในม่านราตรีเขามองไม่เห็นสีหน้าของนาง เพียงรู้สึกละเสียดเสียงเรียก
'เซ่าหิงยวน' ละม้ายชนนกชุกชอนที่สะกิดหัวใจเขาให้คันยุบยิบ

"อย่าส่งเสียง" ชายหนุ่มยื่นหน้าไปพูดเบาๆ ข้างใบหูนาง

พูดจบเขาพลันโอบเอวนางไว้พร้อมกับกระโดดตัวลอยขึ้นจากพื้น
ใช้โอกาสมือหนึ่งเกาะขอบกำแพง

อีกฟากหนึ่งของกำแพงเป็นความมืดมิดอันธการ ต้นไม้ใบหญ้าเป็น

เงาตำตะคุ่มๆ ประหนึ่งภูตผียืนอยู่นิ่งๆ

เจ้าหมิงยวนพาเจียวเจาทิ้งตัวลงพื้นอย่างไร้สัมเสียด เขากะชิบถาม "ยืนทรงตัวได้แล้วหรือยัง"

นางพยักหน้าตอบ

เขาปล่อยมือจากเอวเหล็กบางแล้วบอกเขาๆ "เช่นนั้นไปกันเถอะ"

"จัดการคนที่เฝ้าดูอยู่แล้วหรือ" เจียวเจาถามเสียงค่อย

"จัดการแล้ว ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องนี้ ตอนนั้นคนผู้นั้นกำลังหลับสบาย รอฟุ่งนี้เขาตื่นขึ้นก็ไม่ว่าเกิดเรื่องอะไร เพียงนึกว่าตนเองเผลอหลับไป"

ทั้งสองกุมมือกันเดินตัดผ่านสวนซึ่งจื่อทามกลางฝันรัตติกาล

คฤหาสน์หลังใหญ่ของสกุลเจียวเหลือเพียงซากกำแพงหักพังทอดตัวเป็นแนวในความมืดแฝงความน่าสะพรึงกลัว

กระนั้นในใจเจียวเจาหาได้หวาดกลัวต่อเรือนที่ใช้ชีวิตอยู่มานานไม่ ขณะที่นางให้เจ้าหมิงยวนจับข้อมือเดินไป ตรงกลางอกมีเพียงความระทมขมขื่นเท่านั้น

นางกับบุรุษข้างกายหมั่นหมายกันมานานแสนนาน เขาคือคนที่ท่านปู่เลือกให้ด้วยตนเอง

ช่วงสองปีก่อนท่านปู่ล่วงลับ ได้เร่งรัดให้นางออกเรือนโดยตลอด เห็นได้ว่าในใจท่านวาดหวังอยากให้นางแต่งงานมาก

ใช่หรือไม่ที่ท่านปู่ยังวาดหวังอีกว่าสักวันหนึ่งนางกับบุรุษผู้นี้ จะกุมมือกันเดินเข้าสู่เรือนในสวนซึ่งจื่อมาเยี่ยมท่าน

เมื่อคิดคำนึงถึงตรงนี้ เจียวเจาบีบมือที่กุมฝ่ามือใหญ่สากด้านของเขาแน่นขึ้น

ชายหนุ่มย่อมรับรู้ได้ เรียวคิ้วของเขาที่เฝ้าอยู่ในเงามืดเล็กขึ้นเล็กน้อย

"เดินระวังๆ" เขากะชิบบอกที่ข้างหูเด็กสาว

"ไปทางนี้" ที่นี่เป็นเรือนของนาง ถึงเฉียวเจาหลับตาก็ยังจดจำได้
ทุกซอกมุม

นางจับมือเข้าหึงยวนไว้แน่นขณะเดินสลับหยุดพักจนไปถึงด้านข้าง
สวนหิน

สวนดอกไม้ด้านหลังเป็นจุดที่คงสภาพเดิมไว้ได้มากที่สุดหลังเหตุไฟไหม้
สวนหินที่ก่อสร้างนานหลายปีกับสระน้ำไม่เกิลนักไม่เปลี่ยนแปลงไปเท่าไร
มีเพียงกลิ่นเหม็นเน่าของใบไม้ลอยมาจากในน้ำจางๆ ไม่หลงเหลือภาพ
ความงามของดอกบัวแรกแย้มบานแจ้ววันวานให้เห็นอีกต่อไป

ปากโพรงหินคล้ายสัตว์ร้ายตัวใหญ่่มหึมาอำพรางซ่อนตัวอยู่ใน
ความมืดสนิท

เวลานี้เองเข้าหึงยวนถึงจุดตะเกียงดับยากที่פקติดตัวมา ใช้เรือนกาย
สูงใหญ่บดบังแสงไฟไว้แล้วก็มัวตัวมองเข้าไปข้างในโพรงหิน

มาตรว่าปากทางเข้าจะคับแคบ แต่ภายในกว้างไม่น้อย ได้แสงไฟ
ที่ส่องสว่างมองเห็นฝุ่นดินเกาะกับหญ้าขึ้นรกเต็มไปหมด นอกเหนือจากนี้
ก็ไม่มีอย่างอื่นอีก

"แม่ทัพเข้า ข้าจะเข้าไปดู ครอบงวนท่านส่องไฟให้ข้าด้วย"

เขารั้งตัวนางไว้ "ให้ข้าเข้าไปเถอะ ในนั้นสกปรก"

"ไม่ต้อง ท่านตัวสูง เข้าไปก็มือไม้เก้งก้าง อีกอย่างหนึ่งไม่คุ้นที่ทาง
เท่าข้าด้วย"

เขายังจับมือนางไว้ "รอสักครู่"

เฉียวเจาหยุดยืนมองเขา

เข้าหึงยวนชูตะเกียงส่องสำรวจทั้งสี่ทิศ จากนั้นก้มตัวลงเก็บไม้ไผ่

ปล้องหนึ่งตรงริมสระน้ำ เขาถือมันไว้ในมือแล้วแหยเข้าไปในโพรงหิน

เขาตรวจดูทุกๆ ซอกมุมอย่างละเอียด ไม่ปล่อยให้จุดใดหลุดรอดไปได้
ทันใดนั้นมีบางอย่างพันกับไม้ไผ่ก่อนเคลื่อนตัวขึ้นไปด้านบนอย่างว่องไว
ได้แสงตะเกียงเจียวเจามองเห็นได้ชัดถนัดตาว่านั่นเป็นงูสีเขียวตัวหนึ่ง
นางไม่ได้ร้องอุทาน แต่หน้าซีดเผือดทันใด

ไม่ต้องตรองดูก็รู้ว่าถ้าเมื่อครูนางเข้าไปทันที ดีไม่ดีเจ้างูตัวนี้อาจจะ
เลื้อยมาบนตัวนางก็เป็นได้

"เซ้าหมิงยวน..." นางส่งเสียงเรียกเบาๆ

เขายื่นมือจับงูแล้วขว้างไปไกลๆ ด้วยความเร็วดุจสายฟ้าแลบ
ถึงเบื้องหน้ามามากนาง "ตกใจหรือไม่"

เจียวเจาส่ายหน้า "ไม่"

"เข้าไปเถอะ ระวังหน่อยนะ" เซ้าหมิงยวนยัดตัวขึ้นแล้วโยนไม้ไผ่ทิ้งไป
บนพื้นเบาๆ

"ขอบคุณมาก" เจียวเจาอาศัยแสงไฟสลัวมองเห็นดวงหน้าของอีกฝ่าย
ได้ร่างๆ

ในยามราตรีดวงตาของเขายังแจ่มกระจ่างเป็นประกายชวนพิศ
อย่างมาก

จู่ๆ หญิงสาวก็ไม่กล้ามองต่ออีก นางจึงก้มศีรษะลอดเข้าไป

เซ้าหมิงยวนวางตะเกียงไว้ตรงปากทางเข้า ด้านในโพรงหินก็สว่างไสว
ทันใด

เจียวเจายกมือลูบไล้ผนังของโพรงหิน

นางคุ้นเคยกับทุกจุดในนี้ หลับตาลงก็ยังนึกภาพออกได้

ท่านพ่อเพียงมอบกระดาษที่วาดรูปสวนหินให้นางแผ่นหนึ่ง เพื่อจะ

บอกนางว่าที่นี้เก็บซ่อนสิ่งใดไว้นะ

นางคลำหาไปตามผนังหินทีละซุ่น คั่นดูตามซอกหินซึ่งซ่อนของได้
ตามความทรงจำจนทั่วแล้วก็ไม่พบอะไรสักอย่าง

ทันใดนั้นบุรุษที่ยืนอยู่ด้านนอกปากโพรงก็ดับตะเกียงพร้อมกับ
เรือนกายสูงใหญ่แทรกเข้ามา

ครอโยบา

416

ภายในโพรงไม่นับว่าคับแคบนักเมื่อเทียบกับปากทางเข้า ทว่าพอ
ชายหนุ่มร่างใหญ่ผู้หนึ่งแทรกตัวเข้ามาก็เบียดเสียดกันทันใด

ตัวเฉียวเจาข้างหนึ่งแนบติดผนัง อีกข้างหนึ่งอยู่ชิดตัวเขา จะหลบ
ก็หลบไม่ได้

กลิ่นอายเฉพาะตัวบุรุษโอบล้อมนางไว้แน่นหนาในพริบตาเดียว

"เฮ้..."

เขายื่นมือปิดปากนางไว้ทันที กระซิบบอกว่า "อย่าพูด มีคนมา"

มีคน? ในใจเฉียวเจาตึงเครียด

หลังเหตุไฟไหม้คราวนั้นเรือนสกุลเฉียวกลายเป็นสถานที่อาถรรพ์
แล้วใครกันจะมาที่นี่โดยปราศจากเหตุผล

หรือว่าคนของฝ่ายนายอำเภอหวังตามมาทันแล้ว

เฉียวเจาลังเลไม่แน่ใจ นางงยหน้าขึ้นมองเขาหึงยวนตามสัญชาตญาณ

เลยชนถูกคางเขาโดยไม่ทันระวัง

ปลายคางที่มีไรหนวดเขียวๆ ของบุรุษกระทบกับหน้าผากเนียนเกลี้ยง
ของนางชวนให้จึกจั่วบหวิว

ในความมืดดวงตามองอะไรไม่เห็น ส่งผลให้ประสาทสัมผัสอื่น
แปรเปลี่ยนเป็นเฉียบไวอย่างยิ่งวด เสียวขณะนั้นทั้งคู่ได้ยินเสียงหัวใจเต้น
พร้อมกัน

ตึกๆๆ

ในโพรงหินเล็กๆ นี้ไม่มีเสียงใดกลบทับเสียงหัวใจเต้นที่แยกแยะ
ไม่ออกว่าเป็นของใครได้

เฉียวเจาสงบอารมณ์จิตใจหนึ่ง ยกมือขึ้นเขียนตัวอักษรตรงกลาง
ฝ่ามือเขา 'ท่านคิดว่าเป็นใคร'

'บอกยาก' เซาหมิงยวนเขียนตอบที่มือนางดูเดียวกัน

'คงมิใช่คนของนายอำเภอหวังนะ'

'ตอนมาไม่มีคนสะกดรอยตาม' เขาเขียนตอบ

นางไม่ถามต่ออีก ในเมื่อเซาหมิงยวนบอกเช่นนั้น นางเชื่อใน
ความสามารถจุดนี้ของเขา

เสียงฝีเท้าดังอยู่ใกล้ๆ เฉียวเจาส่งหูตั้งใจฟังแล้วประจักษ์ได้จับพลันว่า
เจ้าของเสียงฝีเท้ากำลังตรงดิ่งมาทางโพรงหิน

นางกุมมือบุรุษข้างกายแน่นอย่างสุดระงับ

'ไม่ต้องกลัว' เขาเขียนบอกนาง

เด็กสาวพลิกข้อมือเขียน 'ข้าไม่ได้กลัว ข้าคิดอยู่ว่าหลังพวกเรา
ถูกจับได้ ท่านจะสังหารคนปิดปากหรือไม่'

เซาหมิงยวนยกมูมปากโค้งขึ้นอย่างไร้สุ้มเสียง

ที่แท้เขาเป็นห่วงโดยใช้เหตุไปเอง จริงสินะ ตอนเด็กสาวข้างๆ ตัวเขา
อยู่ในโรงที่มียังกล้าจับศพคนตายน่าเกลียดน่ากลัว ไหนเลยจะหวาดกลัว
คนเป็นเล่า

เสียงฝีเท้าดังโกลั้ขึ้นทุกทีแล้วเจียบหายไป ทันใดนั้นเสียงของ
สตรีแรกรุ่นดังลอยมาจากนอกโพรงหินไม่โกลนถอยอย่างรวดเร็ว "คนบ้า
ก็บอกแล้วว่าอย่าไปที่นั่น"

"ซานหนี่ ไม่ไปที่นั่นแล้วจะไปที่ไหน" เสียงพะเน้าพะนอของหนูมน้อย
ดังขึ้น

แววตาของเจียวเจาไหววูบหนึ่ง
ฟังจากลุ่มเสียงแล้วชายหญิงคู่นี้คงยังอายุไม่มาก ไม่น่าจะเกียติสปี
"อย่างไรก็ไม่ไปที่นั่น เจ้าลืมนึกไปแล้วว่าคราวก่อนในนั้นมีงูด้วยนะ
ตกใจแทบตายเลยทีเดียวน"

"แต่ที่อื่นเจ้าก็บอกว่าถูกไฟไหม้ดำเป็นตอตะโกดูน่ากลัวมากไม่ใช่หรือ
ซานหนี่คนดี พวกเราเข้าไปในโพรงหินกันดีกว่านะ กว่าจะออกมาได้สักครั้ง
มิใช่่ง่ายดาย..."

"ฮึ ถ้าอย่างนั้นก็กลับกันเถอะ เจ้าพร้าบอกว่ารักข้าไม่หยุดปาก สุดท้าย
กลับคำนึงถึงแต่ตนเอง..." สาวน้อยส่งเสียงดังขึ้นกะทันหัน "เจ้าทำอะไร
รีบปล่อยข้าลงนะ"

"อย่าดีๆ ข้าเชื่อฟังเจ้าแล้ว พวกเราไม่เข้าไปในโพรงหิน ก็อยู่กัน
ที่ข้างสระน้ำนี่เป็นอย่างไร"

สาวน้อยทำเสียงฮึแล้วไม่กล่าวกวาอีก

ด้านนอกพลันเจียบลง

เจียวเจาย่นหัวคิ้วแทบชนกันอย่างไม่สบอารมณ์มาก

สองคนนี้มาทำอะไรกันลับๆ ล่อๆ ที่ซากเรือนนาง

ในโพรงหินเออย ช้างสระน้ำเออย ยังเปลี่ยนที่กันได้ตามชอบใจ ดูอย่างนี้
แล้วไม่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายที่นางกับเจ้าหมีงยวนมาที่นี้คืนนี้แน่นอน

สองคนนั้นถือโคมไฟมาด้วย มันส่องแสงวับแวมอยู่นอกโพรงทำให้
คนที่เฝ้าภายในที่ลับพอมองเห็นได้รำไร

เฉียวเจาอดชะงักศีรษะออกไปไม่ได้ แต่ยังไม่ทันเห็นสภาพการณ์
ด้านนอกเต็มตาก็ถูกนุรุษข้างกายดึงตัวกลับมา

'ข้าจะดูว่าพวกเขาทำอะไรกันอยู่' เด็กสาวเหยียดนิ้วออกเขียนบน
ฝ่ามือกว้างใหญ่ของเขาวางไว

นางลากขีดสุดท้ายเสร็จ เสียงร้องของสาวน้อยดังขึ้นข้างนอกโดยพลัน
เป็นเสียงแหลมสูงห้วนสั้น ทอดทางเสียงกระเส้ารัตรึงใจ

"ซานหนี่ๆ เจ้าช่างงามเหลือเกิน ข้าคิดถึงเจ้าทุกวัน คิดถึงแทบขาดใจ
อยู่แล้ว..."

เฉียวเจาหน้าแดงทันทใด นางไม่โง่ม ตอนนี้อย่อมกระจ่างแจ้งแล้วว่า
คนข้างนอกทำอะไรกันอย่างแน่นอน

เมื่อครู่ข้ายังถามเจ้าหมีงยวนอีกหรือไม่

ครั้นคิดไปเช่นนั้นแม่นางเฉียวก็อยากเอาศีรษะมุ่ดแทรกแผ่นดิน
ใจจะขาด

ชั่วชีวิตนี้นางไม่เคยอับอายขายหน้ามากเท่านี้จริงๆ

ฝ่ามือใหญ่คู่หนึ่งประกบปิดสองหูอันวาวๆ ของนาง ปิดกั้นเสียงบาดหู
สุดจะทนฟังได้จากข้างนอกไว้

ชายหนุ่มใช้นิ้วก้อยเขียนเบาๆ ตรงข้างแก้มนางบอกว่า 'กุลสตรี
อย่าฟัง'

แสงสว่างด้านนอกส่องเป็นลำๆ เล็ดลอดเข้ามาตามช่อง
หลังจากคุ้นเคยกับความมืดรอบด้านแล้วอาศัยแสงไฟเรื่อๆ นี้
เฉียวเจาพอจะมองเห็นสีหน้าท่าทางของชายหนุ่มที่อยู่ใกล้ๆ ได้ถนัดตา

เขานั่งตัวเหยียดตรงปิดหูกางไว้อย่างจดจ่อมีสมาธิ สีหน้าเคร่งขรึม
แต่ใบหูทั้งคู่กลับเป็นสีแดงๆ อย่างน่าสงสัย

ฝ่ามือที่ปิดหูกางคู่นั้นดูเหมือนยิ่งมายิ่งร้อนลวกผิวมากขึ้น

แม่นางเฉียวกะพริบตาปริบๆ หรือว่าเขาปิดหูกางไว้ไม่ให้ฟัง ส่วนเขา
ได้ยินเสียงอุจาดพวกนั้นโดยไม่ตกหล่นสักนิด

เช่นนี้ไม่ใช่ติธรรมจริงๆ

เมื่อนึกถึงเสียงร้องครางกระเส้าสั่นๆ ของสาวน้อยข้างนอกนั้น
เฉียวเจาบรรยายความรู้สึกในใจไม่ถูก นางยกมือปิดสองหูของเซ่าหมิงยวน
โดยไม่ลังเล

นางทำตามอย่างเขา เหยียดนิ้วก็อยเขียนตรงข้างแก้มถามว่า 'ฟังพอ
หรือยัง'

ชายหนุ่มหน้าตาแดงก่ำ พยักหน้าอย่างว่าง่าย

มือที่ปิดหูเขาร้อนผ่าวเหลือเกิน ร้อนลวกผิวจนเขาทำอะไรไม่ถูก ได้แต่
ปกปิดสภาพน่าอับอายของบุรุษไว้อย่างระมัดระวัง

เพราะเขามีประสาทหูดีเกินไป เสียงจากข้างนอกจึงยังคงลอดผ่าน
มือเล็กๆ คู่นั้นมาเข้าหูได้

เซ่าหมิงยวนคิดค้ำใจว่าเป็นคำคืนในฤดูใบไม้ร่วงแล้วแท้ๆ แต่โฉน
ในโพรงหินนี้กลับร้อนขึ้นทุกทีเล่า จะต้องเป็นเพราะมันดับแคบเกินไปเป็นแน่

เสียงด้านนอกทวีความดังขึ้นตามลำดับ ยิ่งมายิ่งชวนให้น้ำแดง
ใจสั่น เซ่าหมิงยวนหนีบก้อนหินใกล้มือชดออกไปอย่างสุดจะทน

นินก้อนเล็ก ๆ พุ่งไปโดนบันท้ายบุรุษที่กำลังตั้งหน้าตั้งตาดูว่านเมลิ็ดพันธุ์
อยู่เหนือร่างของสตรีอย่างแม่นยำ

เขากระเด็นตัวขึ้นทันควัน "ใคร!"

"อะไรหรือ" ความสุขสมฤทธิ์ทำให้หัวสมองของสาวน้อยยิ่งอล
วางเปล่า กระทั่งทำที่ตอบสนองต่อสิ่งรอบข้างก็เชื่องช้าลง

ใบหน้าของหนุ่มน้อยซีดเผือด "เมื่อครู่มีคนที่กันข้า"

"จะมีคนที่กันเจ้าได้อย่างไรกัน ที่นี้มีพวกเราอยู่กันสองคนมิใช่หรือ..."
นางพูดถึงตรงนี้แล้วชะงักกึก เอ่ยถามเสียงสั่นเทา "หรือว่าจะ...มีผี"

"อย่าพูดสิ รีบไปกัน" เขาถูกลนดิงกางเขนขึ้นพลางจุดนางลุกขึ้น
สาวน้อยสวมเสื้อไปร้องไห้ไปด้วยความตกใจ "ต้องโทษเจ้าคนเดียว
บอกว่าที่นี้ปลอดภัยที่สุด ข้าว่าแล้วเชื่อว่าที่นี้น่ากลัวเกินไป..."

"หยุดร้องให้ได้แล้ว รีบไปกันเถอะ"

ด้านนอกเงียบเชียบในที่สุด เจ้าหญิงยวนลดมือลง

"ไปแล้วหรือ" เฉียวเจาเยกมีोनวดๆ ใบหู เมื่อครู่คนผู้นี้อุดหูนางไว้แน่น
จนไม่ได้ยินเสียงใดๆ แม้แต่น้อยนิด เป็นเหตุให้หูชาไปหมด

"ไปแล้ว" ในความมืดลุ่มเสียงของเจ้าหญิงยวนไม่เคยเหมือนกับปกติ

"ท่าน..."

"เป็นเด็กดี อย่าพูดอะไร" เสียงของเขาติดจะแหบพร่าไม่กังวานใส
ดุจที่ผ่านมา เขาจะดันตัวนางออกไปข้างนอก

น่าเสียดายที่ในโพรงหินคับแคบเกินไป เรือนร่างนุ่มนวลหอมกรุ่นของ
เด็กสาวยังคงแนบชิดเขาดังเก่า

เจ้าหญิงยวนรำพึงในใจ ที่แท้ความรู้สึกทรมันทรมานทันทนกว่า
พิษไอเย็นเป็นเช่นนี้เอง

เขาสุดท้ายกำลังจะต้านทาน แต่ก็ทนรับไว้ด้วยความยินยอมพร้อมใจ

"เจาเจา..." เขาเรียกขานเสียงหนึ่ง

"หือ?"

แม่ทัพหนุ่มโอดครวญเสียงต่ำ "ข้าทรมานเล็กน้อย"

"เป็นอะไรไปหรือ"

ตัวอย่าง

417

เป็นอะไรไปนะหรือ

หากว่าทำได้เขาอยากจะทำลอมรวมร่างของเด็กสาวข้างกายให้เป็น
อันหนึ่งอันเดียวกับตนโดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้น

"สงสัยว่าอาการพิษไอเย็นของข้าจะกำเริบอีกแล้ว" แม่ทัพหนุ่มบอก
อย่างน่าสงสาร

เฉียวเจายกมือวางทาบหน้าผากเขา นางกล่าวพึมพำ "เป็นไปไม่ได้"

อาการพิษไอเย็นของเขาใกล้จะหายดีแล้วชัดๆ อีกสักพักก็ไม่ต้อง
ฝังเข็มอีกด้วยซ้ำไป เป็นไปได้อย่างไรที่จะอาการกำเริบโดยไร้สาเหตุเล่า

เซ้าหมิงยวนหลับตาลงอย่างติดอกติดใจกับไออุ่นจากมือนาง
เหลือจะกล่าว แต่ก็รู้ว่าขึ้นเป็นเช่นนี้ไปเรื่อยๆ เขาต้องกลายร่างเป็นหมาป่า
ทำให้แม่เด็กน้อยของเขาตกใจหนีไปจริงๆ

เขารีบถอยหลังหนึ่งก้าวออกจากโพรงหิน

"เงาเงา ตกตึกน้ำค้างแรง เริงมือค้นหาเงา" เขาจุดตะเกียงที่พกติดตัวมาอีกครั้งค่อยหมุนกายไป อาศัยแสงสว่างที่แผ่จากโคมไฟซึ่งชายหญิงคู่นั้นลืมหูลืมตาหลังวังเหินกระเจิดกระเจิงไปมองดูพวงหรีดที่โดนทับราบไปกับพื้นเป็นแถบตรงข้างสระน้ำ

เสียงที่ได้ยินก่อนหน้านี้พลันดังแว่วขึ้นข้างหูอีกคำรบหนึ่ง

เจ้าหญิงยวนสุดลมหายใจลึกๆ เอื้อมหนึ่ง บังคับตนเองให้สงบอารมณ์ลง

เขาออกจากเรือนตั้งแต่วัยแรกรุ่นไปอยู่แดนเหินนานเจ็ดปี มีเหตุการณ์แบบใดบ้างที่ไม่เคยประสบพบเจอ ไม่ต้องเอ่ยถึงชายหญิงที่ผูกสมักรักใคร่กันลักลอบพลอดรักกัน แม้แต่บุรุษหลายคนรุ่มร่ามสตรีนางเดียวก็เคยเห็นมาไม่น้อย

กับเรื่องพรรค์อย่างนั้น นอกจากจะรู้สึกชิงชังอย่างลึกซึ้ง ในใจเขาไม่เคยเกิดรอยกระเพื่อมไหวใดๆ ลึกกระลึกมาก่อน ทว่ายามที่เขาอยู่ตามลำพังในโพรงหินคับแคบกับสตรีอันเป็นที่รัก เสียงพวกนั้นกลับกลายเป็นยาปลุกกำหนดรุนแรงที่สุด ทำให้ความยับยั้งชั่งใจของเขาพังทลายลงทันทีทันใด

เขาเคยรู้สึกรักความรักอันชายหญิงก็มีเพียงเท่านั้น หลังสังหารภรรยาของตนเองกับมือ เขาก็ไม่คิดจะข้องเกี่ยวกับมันอีกในชาตินี้ เหตุใดบัดนี้เขากลับเริ่มต้นตั้งตารอคอยแล้วเล่า

แต่เงาเงาของข้าตอณนี้ยังเด็กเกินไปจริงๆ แม้ทัพหนุ่มครุ่นคิดอย่างกลัดกลุ้มเต็มอก

เฉียวเจาค้นหาตามซอกมุมทุกจุดในโพรงหินแล้วแต่ยังคงคว้าน้ำเหลว นางเอามือยันผนังแล้วหันหลังตกลง ในหัวสมองพลันปรากฏภาพร่างแผ่นนั้นทั้งหมดอย่างแจ่มชัด เปรียบเทียบมันกับโพรงหินที่อยู่เบื้องหน้าสายตา

พินิจจากลักษณะภายนอก ทุกๆ เส้นสายโค้งเว้าล้วนเหมือนกันหมด...
 ประเดี๋ยวก่อน...

ความคิดหนึ่งสว่างวาบขึ้นในหัวหญิงสาว นางลืมหูลืมตาพริบและยกมือ
 เคาะผนังหินเบาๆ

นางเริ่มเคาะๆ หยุดๆ จากจุดหนึ่งจนกระทั่งไปถึงบางจุดก็หยุดนิ่ง
 ครู่หนึ่ง ค่อยเคาะอีกสองที่ถึงแน่ใจว่าเสียงผิดไปจากเดิมแล้วชูตะเกียงขึ้นสูงๆ
 ตรวจสอบอย่างละเอียดยิบ นางก็พบร่องรอยในที่มืด

เฉียงเจาออกแรงแจะก้อนหินตรงนั้นออก

จุดนั้นเป็นช่องเว้าเข้าไป มีท่อผ้าห่อหนึ่งอยู่ข้างใน

"แม่ทัพเจ้า หาเจอแล้ว" เสียงบอกแกมตื่นเต้นของเฉียงเจาดังออกไป

เจ้าหญิงยวนกั้มตัวลอดเข้ามา "อย่ารีบเปิดออกนะ ให้ข้าดูก่อน"

สิ่งของที่ไม่ว่าที่ไปที่ไป ระวางไว้ก่อนเป็นดี

"ให้ข้าเองเถอะ เรื่องเช่นนี้ข้ารู้จักระวังตัวดี" เฉียงเจาหยิบถุงมือผ้าไหม
 เนื้อบางคู่หนึ่งออกจากถุงผ้าปักที่ปักติดกายไว้มาสวมใส่ก่อนจะแกะห่อผ้า
 ออก

ภายในห่อผ้าเป็นห่อกระดาษเคลือบมันบางๆ พอเปิดออกถึงเผยให้เห็น
 ของที่เก็บซ่อนไว้จริงๆ...เป็นสมุดบันทึกบางๆ เล่มหนึ่ง

สายตาของเฉียงเจาวิ่งซิงไป เป็นสมุดบัญชีอีกเล่มหนึ่งหรือไม่

สมุดบัญชีเล่มที่อยู่ในมือที่ใหญ่บันทึกหลักฐานที่แม่ทัพคงต้องสูญหาย
 ยกยกเบี้ยหวัดทหาร เช่นนั้นสิ่งที่บันทึกไว้ในสมุดบัญชีเล่มนี้คืออะไรอีก

เฉียงเจาหยิบมันขึ้นมาพลิกเปิดดูเร็วๆ สีหน้าของนางเคร่งเครียดขึ้น
 ที่ละน้อย มือที่ถือสมุดบัญชีไว้สั่นระริก

"เจาเจา ในนั้นจดบันทึกอะไรไว้บ้าง"

นางเบือนหน้าไปมองเจ้าหญิงมณฑิรา กล่าวอย่างชัดถ้อยชัดคำ "บันทึกการสมคบคิดระหว่างพวกขุนนางคบคิดในแถบชายทะเลแดนใต้กับชาวอโศก"

ดวงตาของชายหนุ่มทอดประกายดุจดั่งแสงกรำทันทันใด

เป็นสมุดบัญชีอย่างนี้เองหรือนี่ นี่น่าตกตะลึงยิ่งกว่าเล่มที่พี่เชียวมนำขึ้นถวายฮ่องเต้ไม่น้อยอย่างมาก

หากว่าเธอสมุดบัญชีเล่มนี้ไปถวายให้ฮ่องเต้ โอรสสวรรค์ที่ฝึกฝนกับชีวิตอมตะจนไม่ยอมเจอกับความวุ่นวายพระองค์นั้นยังจะทำละเลยเพิกเฉยได้อีกหรือไม่

"กลับไปก่อนค่อยว่ากันอีกที" เจ้าหญิงมณฑิราตอบนางเบาๆ

เชียวเจาส่ายหน้า "ไม่ รอประเดี๋ยวก่อน"

เขาหันไปมองเด็กสาวที่อยู่ใกล้แค่เอื้อมพรางเลี้ยวขึ้นอย่างฉับไว

นางหลุบตาลงพลิกเปิดสมุดบัญชีหน้าแรก ปากก็กล่าวว่า "ข้าท่องจำไว้ได้แล้วค่อยไป"

หลังผ่านเรื่องต่างๆ มามากมายถึงเพียงนี้ นางประจักษ์แจ้งกับคำว่า 'ยิ่งยึดเยื้อยิ่งบานปลาย' ดีเหลือเกิน ของสำคัญอย่างนี้เก็บไว้ที่ใดก็ไม่ปลอดภัยเท่าเก็บไว้ในสมองตน

เด็กสาวเหี้ยมดื้อมือเรียวงามชาวฝั่งลากลี้ไปตามทุกๆ ตัวอักษรบนสมุดบัญชี

"แม่ทัพเจ้า ขยับตะเกียงมาใกล้ๆ"

เจ้าหญิงมณฑิราใจรวบรวมนางไม่ได้ เขาจึงขยับตะเกียงไว้ตรงจุดที่ใกล้ขึ้นเสียๆ

เมื่อมีแสงสว่างมากขึ้น นางก็เปิดอ่านได้เร็วขึ้นตามไปด้วย

เขามองนางจนตาไม่กะพริบ คิดว่าได้หล่นนี้ไม่มีสตรีใดที่ฉลาดไปกว่า

เจาเจาอีกแล้ว

เมื่อพลิกไปถึงหน้าสุดท้าย นางปิดสมุดบัญชีแล้วห่อมันกลับตามเดิม "ไปกันเถอะ"

พอกลับถึงเรือนของหญิงชายเต้าหู้ เจียวเจาอบสมุดบัญชีให้ เซ่าหมิงยวน "ข้าจดจำเนื้อความในนี้ไว้ในหัวสมองแล้ว สมุดบัญชีเล่มนี้ ก็มอบให้ท่านเก็บรักษาเถอะ อยู่ที่ตัวท่านปลอดภัยกว่าตัวข้า"

มาตรว่าจะอดตาหลับขับตานอนจนตอนนี้ แต่เพราะได้สมุดบัญชี มาแล้วทำให้คนทั้งคู่อปราศจากความง่วงงุนแต่อย่างใด

"แม่ทัพเซ่า ท่านว่าหากฮ่องเต้ทอดพระเนตรเห็นสมุดบัญชีเล่มนี้แล้ว จะเป็นเช่นไร"

เขตรีกตรองแล้วกล่าวตอบ "พระทัยฮ่องเต้ยากหยั่งถึง แม้ว่าสิ่งที่ บันทึกในสมุดบัญชีเล่มนี้จะน่าตกใจ แต่เป็นไปได้ว่าฮ่องเต้จะทรงคิดว่า トラบเท่าที่ชายทะเลแดนใต้ไม่อุ่นวายเป็นสาระสาย การสละผลประโยชน์ เล็กๆ น้อยๆ พวกนี้ที่ทรงเห็นว่าไม่จำเป็นไปบ้างก็ไม่ก่อความเสียหายกับ ส่วนรวม"

เจียวเจาเฝ้าปากแน่น ไฟโทสะตรงกลางอกลุกโชน

บิดาของนางรั้งตำแหน่งข้าหลวงตรวจการฝ่ายซ้ายอยู่ในราชสำนัก มาเนิ่นนาน จะไม่ล่วงรู้พระอัชฌาสัยได้เยี่ยงไร

แต่ท่านยังคงทำเช่นนั้น ยอมเสี่ยงอันตรายร้ายแรงเก็บสมุดบัญชี สองเล่มไว้ ผลสุดท้ายต้องลงเอยด้วยการจบชีวิตลงทั้งยังครอบครัพล่มจม

หรือเพราะบิดาของนางโหดเหี้ยม ท่านจะไร้เดียงสาจนคิดว่าโอรสสวรรค์ องค์ปัจจุบันเห็นสมุดบัญชีแล้วก็ต้องจับกุมพวกบ่อนทำลายแผ่นดินมาลงโทษ ตามอาญาบ้านเมืองหรือ

ไม่ใช่ ท่านพ่ออาจไม่เป็นเช่นท่านปู่ผู้ไม่ยึดติดกับสิ่งใด แต่มีใช่ คนโหดเขลาอย่างเด็ดขาด

ท่านเพียงปฏิบัติตามหน้าที่ของตนให้ดีที่สุดตามคำสั่งสอนของ นักปราชญ์ที่ว่า 'ขุนนางพึงถวายความจงรักภักดีต่อกษัตริย์' ก็เท่านั้นเอง

ทว่าขุนนางพึงถวายความจงรักภักดีต่อกษัตริย์ แล้วกษัตริย์เคยนับถือ ให้เกียรติขุนนางบ้างหรือไม่เล่า

นางเครพในทางเลือกของบิดา แต่รู้สึกคับแค้นแทนท่าน แทน สกุลเจียว แทนขุนนางนับหมื่นนับพันที่ซื่อสัตย์ภักดีต่อฮ่องเต้

"เงาเงา อย่าท้อใจ" บุรุษข้างกายตบไหล่นางเบาๆ

เจียวเจาถึงความคิดคืบมา

ดวงตาสีดำสนิทของเจ้าหญิงยวนฉายแววหมายมั่นปั้นมือ "ก่อนหน้านี้ มีสมมุติบัญญัติที่สั่งอยู่ห่างยักยกอกเบียดหัวัดทวาร ตอนนี้มีสมมุติบัญญัติที่เป็น การสมคบคิดระหว่างขุนนางคบคิดทางแถบชายทะเลแดนใต้กับชาววอไคว่ อีก ข้าคิดว่าแถบชายทะเลแดนใต้ในเวลานี้อาจมีได้รู้เรื่องสงบสุขดังเช่น ที่ราชสำนักมองเห็นเพียงผิวเผินก็เป็นได้"

"ความหมายของท่านคือ..."

เจ้าหญิงยวนยิ้มน้อยๆ "เจ้าจะไปเสาะหาตัวยาทางทิศใต้พอดี พวกเราก็คงไปดูให้เห็นเองกับตาว่าทางนั้นเป็นอย่างไรกันแน่"

ฮ่องเต้กลับปัญหายุ่งยากมิใช่หรือ หากทิศใต้เกิดความวุ่นวายขึ้นแล้ว

สันติภาพจอมปลอมมิใช่สันติสุขที่แท้จริงวันยังค่ำ เมื่อสถานการณ์ทางแดนใต้รุนแรงถึงขั้นสันคลอนรากฐานของต้าเหลียง เขาไม่เชื่อว่า โอรสสวรรค์ที่แผ่หาชีวิตอมตะเพื่อฝันอยากครอบครองได้หล้าตลอดกาล จะยังไม่อนาทรร้อนใจอยู่ได้!

"ได้ พวกเราหาตัวฆาตกรที่เสียใจเคยเห็นออกมาก่อน แล้วออกเดินทาง
ไปชายทะเลแดนใต้ทันที"

ได้อะยัง

418

เช้าวันรุ่งขึ้นหมู่บ้านไปวันไกลาหลขึ้นมากะทันหัน

"มีคนตาย!"

บุตรชายคนเล็กของเหล่าหวังทางทิศตะวันออกของหมู่บ้านจบชีวิตลงแล้ว

บุตรชายผู้นี้ของเหล่าหวังเป็นพวกเหยียบขี่ไก่ไม่ฝ่อ เพียงอาศัยว่าเกิดมารูปร่างมีเสน่ห์ ส่งผลให้เป็นที่ชื่นชอบในหมู่สาวน้อยสาวใหญ่เป็นอันมาก

ทว่าคนผู้นี้กลับสิ้นชีพตอนกลางดึก เขาตายอยู่ตรงจุดที่ห่างจากประตูเรือนของตนไปราวสิบจั้ง

คนในหมู่บ้านตื่นนอนกันแต่เช้า คนแรกที่พบศพเขาคือเหล่าหลี่ที่อยู่เรือนติดกัน

เหล่าหลี่ตื่นตั้งแต่เช้าตรู่เตรียมจะไปทำไร่ไถนา คิดไม่ถึงว่าเพิ่งก้าว

ออกนอกประตูเรือนก็เห็นคนผู้หนึ่งนอนนิ่งไม่ไหวติงอยู่บนพื้นไม้ไผ่ เขาเดินเข้าไปดูก็ตกใจที่เห็นว่าเป็นบุตรชายคนเล็กของสกุลหวังในสภาพใบหน้าเขียวคล้ำมีโลหิตไหลออกมาทางมุมปาก หดลมหายใจไปนานแล้วทั้งบนลำคอยังมีรอยนิ้วมือสองนิ้ว

"สวรค์! ต้องเป็นเพราะการเปิดโรงพลิกศพเมื่อสองวันก่อน ปลูกวิญญาณอาฆาตของสกุลเฉียวขึ้นมาเป็นแน่ ตอนนี้นักพวกมันกลายเป็นผีร้ายออกอาละวาดทำร้ายคนแล้ว"

"ไม่กระมัง บนคอบุตรชายคนเล็กของเหล่าหวังมีรอยนิ้วมือสองนิ้วมิใช่หรือ"

"ก็เป็นผีที่ทิ้งรอยนิ้วมือนั่นไว้ มนุษย์จะมีเรี่ยวแรงมากถึงเพียงนั้นได้เช่นไร อีกอย่างหนึ่งหลายปีมานี้หมู่บ้านไป่อวันของพวกเราไม่เคยเกิดเรื่องพรรคนี้มาก่อน ไฉนเพิ่งเปิดโรงพลิกศพชาวสกุลเฉียวของสวนชิงจื่อ ก็มีคนตายทันที มิใช่ผีทำร้ายคนแล้วจะเป็นอะไร"

"นั่นสิ ตอนนั้นข้าก็เตือนผู้ใหญ่บ้านแล้วให้ห้ามท่านขุนนางพวกนั้นว่าเปิดโรงพลิกศพไม่ได้ คนถูกฝังอยู่ในดินจู่ๆ จะขุดออกมาอีกได้อย่างไรกัน ข้าอยู่มาหลายสิบปียังไม่เคยเห็นเรื่องเช่นนี้ แล้วก็เกิดเรื่องขึ้นจริงๆ ตามคาด"

เฉียวเจาติดตามพวกเขาหามิงยวนมาถึงนอกประตูเรือนเหล่าหวัง ได้ยินเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของกลุ่มคนที่มุงดูอยู่แล้วทำหน้าหนึ่งสนทุดจิวน้ำ

ตอนท่านปู้ยังมีชีวิตอยู่ได้ให้ความช่วยเหลือเจ้าจวนผู้คนในหมู่บ้านไป่อวันเสมอๆ ไม่คิดว่าพริบตาเดียวชาวสกุลเฉียวจะกลายเป็นผีร้ายในสายตาพวกเขาไปแล้ว

ผู้ใหญ่บ้านเห็นทุกคนมาถึงก็รีบเข้ามาต้อนรับทันที เขากล่าวด้วยสีหน้าผิดเพี้ยน "ท่านไหว พวกท่านรีบมาดูกันเถอะ ดูเหมือนว่าบุตรชายคนเล็ก

ของสกุลหวังจะโดนผีร้ายฆ่าตายจริงๆ นะ"

"แจ้งทางการแล้วหรือยัง" เช่าหมีงยวนได้ถามเสียงขริม

ผู้ใหญ่บ้านพยักหน้าถี่ๆ "แจ้งแล้ว ท่านนายอำเภอทั้งเจ้าหน้าที่ไว้ในหมู่บ้านหลายคน ข้าเลยไปแจ้งเหตุกับพวกเขาได้พอดี"

สองวันมานี้นายอำเภอหวังมาที่หมู่บ้านทุกวันเพราะเรื่องของสกุลเฉียวยังให้เจ้าหน้าที่ทางการสองสามคนรั้งอยู่ที่นี้เพื่อแสดงว่าให้ความสำคัญกับคดีไฟไหม้เรือนสกุลเฉียว คิดไม่ถึงว่ายังสืบไม่พบเบาะแสใดๆ ของคนร้ายที่สังหารชาวสกุลเฉียว ในหมู่บ้านกลับเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้น

ผู้ใหญ่บ้านคิดถึงตรงนี้แล้วถอนใจเฮือกๆ ตอนนั้นเขาควรจะยื่นกรานไม่ให้คนพวกนี้เปิดโรงพลศึกษา คาดไว้ไม่ผิดเลย พอไปรบกวณวิญญานผู้ล่งลับเข้า หมู่บ้านไปวันก็เคราะห์ร้ายเป็นอันดับแรก

เช่าหมีงยวนมองเขาด้วยสายตาเรียบเฉย "ผู้ใหญ่บ้าน ก่อนจะสืบเรื่องได้กระจ่างชัด พุดปรัมพวงชาวบ้านไว้สักหน่อยว่าอย่าวิพากษ์วิจารณ์ไปในทำนองนี้จะดีกว่า"

เขากล่าวประโยคนี้ทั้งทำยไว้ก่อนเข้าไปในเรือนสกุลหวัง ศพบุตรชายคนเล็กของพวกเขาวางอยู่ใต้ต้นไม้กลางลานเรือน มีเสียงร้องไห้ดังระงมอยู่ด้านใน

พวกเจ้าหน้าที่ทางการเห็นเช่าหมีงยวนกับคนอื่นๆ เข้ามาก็ออกไปต้อนรับอย่างสุภาพ "ท่านไหว..."

เขาผงกศีรษะเล็กน้อยก่อนเอ่ยกับนักขันสูตรเฉียน "ท่านเขียนรบทวนท่านด้วย"

"เจ้าจะทำอะไร" พอเห็นนักขันสูตรเฉียนสาวเท้าไปที่ใต้ต้นไม้สตรีวัยกลางคนผมเผ้ายุ่งเหยิงนางหนึ่งวิ่งพุ่งเข้าไปชนเขา

เงินกวตาวมือไวดึงตัวชายชราไว้ได้ทัน

"นี่เจ้าจะทำอะไร" ผู้ใหญ่บ้านเอ่ยถาม

สตรีนางนั้นจะปรีเข้าไปในักขันสูตรเถียนอีก ผู้ใหญ่บ้านจึงกระตืบทำพลางบอก "รีบจับภรรยาของเหล่าหวังไว้สิ"

นางถูกคนด้านข้างยึดตัวไว้ก็ร้องไห้ด่าทอ "ห้ามเจ้าแต่ต้องลูกข้า ข้าไม่ต้องการให้ลูกข้าตายเป็นศพไม่ครบร่างเช่นชาวสกุลเฉียว"

ใบหน้าของเฉียวเจาซีดขาว นางแค้นเสียงกล่าว "ท่านป้าไม่ต้องการให้บุตรชายตายเป็นศพไม่ครบร่าง แต่จะให้เขานอนตายตาไม่หลับใช่หรือไม่"

"เจ้าพูดอะไร" สตรีนางนั้นหันขวับไปมองเฉียวเจา สารรูปของนางกลับละม้ายผีร้าย "นอนตายตาไม่หลับอะไรกัน หากมีไข้เพราะพวกเจ้าเปิดโรงพลศึกษาจนปลดปล่อยวิญญาณอาฆาตของสกุลเฉียวออกมา ลูกข้าจะถูกพวกมันทำร้ายได้อย่างไร ฮือๆ" ผู้ใหญ่บ้าน คนพวกนี้ชักนำภักย์มาสู่หมู่บ้านเรา ลูกข้าโดนผีฆ่าตายไปแล้ว คนต่อไปจะถึงคราวของใครก็รู้"

เมื่อถ้อยคำนี้ดังขึ้นชาวบ้านที่มุงดูอยู่ก็มีสีหน้าตื่นกลัว สายตาที่มุงดูพวกเฉียวเจาฉายแววสับสนปรวนแปร

"พี่ชานตื่นตายแล้วหรือ" จู่ๆ มีสตรีวัยราวสิบห้าสิบหกนางหนึ่งวิ่งออกจากกลางหมู่คนพรวดพราดเข้ามา

นางเป็นเด็กสาวผิวขาวสะอาด เพียบกับสาวชาวบ้านทั่วไปแลดูงดงามโดดเด่นเหนือใคร

ขณะได้ยินเสียงของเด็กสาว สายตาของเฉียวเจานิ่งซึ้งไป นางอดหันหน้าไปมองเขานมิงยวนไม่ได้

นางเคยได้ยินเสียงนี้มาก่อน เป็นเสียงที่ได้ยินตอนอยู่ในโพรงหินเมื่อคืนนี้นั่นเอง

เซาหมิงยวนพยักหน้ากับนางเล็กน้อยจนแทบจับสังเกตไม่ได้ เห็นชัดว่าเขาจดจำได้เช่นกัน

พอทั้งคู่ประสานสายตากันก็หวนนึกถึงภาพเหตุการณ์เมื่อราตรีก่อนแล้วต่างกระอักกระอ่วนใจอยู่บ้าง

"ซานหนี่ เจ้ามาได้ยังไง" ผู้ใหญ่บ้านเอ่ยถามอย่างแปลกใจ

"ท่านปู่ พี่ซานตันตายจริงๆ หรือเจ้าคะ" เด็กสาวเดินผ่านตัวผู้ใหญ่บ้านไปแล้วมองเห็นเตียงไม้กระดานคลุมผ้าขาวอยู่ใต้ต้นไม้กลางลาน ใบหน้านางเผือกขาวราวกระดาดขัณฑ์ จากนั้นวิ่งทะยานเข้าไปดูจุลิมพายุระลอกหนึ่ง

ผู้ใหญ่บ้านกระตือรือร้นด้วยความร้อนใจ "ซานหนี่ เจ้าเข้าไปทำอะไรกลับมาเร็วเข้า"

พวกเซาหมิงยวนเห็นการกระทำของเด็กสาวแล้วมองดูอยู่เฉยๆ ส่วนชาวบ้านคนอื่นดั่งตัวไม่ติดในชั่วอึดใจ ปล่อยให้นางถลันไปที่ใต้ต้นไม้ยืนมือกระตุกผ้าขาวออก

ดวงหน้าของบุรุษปรากฏขึ้นใต้ผ้าขาว

ความจริงบุรุษที่ว่านี้ยังเป็นเด็กหนุ่มอายุสิบหกสิบเจ็ดเท่านั้น ใบหน้าหมดจดเกลี้ยงเกลาของเขาบิดเบี้ยวไปจากเดิมด้วยความเจ็บปวด ตรงลำคอมีรอยนิ้วมือสีแดงอมม่วงสองนิ้วดูน่าสะพรึงกลัวเป็นพิเศษ

เด็กสาวร้องอุทานด้วยความตกใจพลางถอยกรูดๆ จนชนเข้ากับคนผู้หนึ่งโดยไม่ตั้งใจ นางหมุนกายไปจับตัวคนผู้นั้นไว้ห่มบแล้วได้ถาม "พี่ซานตันตายได้อย่างไร ท่านรีบบอกข้าสิ พี่ซานตันตายได้อย่างไร"

คนที่ซานหนี่จับไว้เป็นพี่สะใภ้คนรองของเด็กหนุ่มที่ตายไป นางโดนบีบแขนจนเจ็บก็เบะปากพูด "ตายได้อย่างไรนะหรือ ก็พูดกันว่าเดินอยู่บนถนนกลางดึกแล้วเจอผี เลยโดนผีร้ายบีบคอตาย"

โบหน้าเด็กสาวปราศจากสีเลือด นางพูดเสียงแหลม "โดนผีร้าย
บีบคอตาย?"

ผู้ใหญ่บ้านชักปวดเศียรเวียนเกล้าเสียแล้ว เขาตวาดเสียงห้วน
"ซานหนี่ เจ้ารีบกลับเรือนไปเสีย!"

คนในหมู่บ้านมิได้โง่เงา ซานหนี่วิ่งออกมาเช่นนี้ ประเดี๋ยวจะถูก
สตรีปากมากพวกนั้นซุบซิบนินทาไม่มีชั้นดีเป็นแน่

ซานตันที่ตายไปมิใช่คนเอาถ่าน เขาจึงไม่ถูกใจอยู่แต่เดิม บัดนี้
คนก็ตายไปแล้วจะให้หลานสาวของเขาพลอยเดือดร้อนไปด้วยไม่ได้

ซานหนี่ไม่รับฟังคำพูดของผู้ใหญ่บ้าน นางหันศีรษะซ้ำๆ กลับไปมอง
เด็กหนุ่ม สายตาดำจ้องเขม็งที่รอยนิ้วมือน้ำกลั้วบนลำคอเขา

"ซานหนี่ ปูบอกให้เจ้ากลับเรือนไป ไม่ได้ยินหรือ" ผู้ใหญ่บ้านยื่นมือ
ไปดึงตัวนาง

เด็กสาวคล้ายโดน نابด้วยเหล็กเผาไฟ นางสะดุ้งสุดตัวแล้ว
ร้องโวยวายเสียงแหลม "อย่าแตะต้องข้า! มีผี มีผี..."

"ซานหนี่ เจ้าพูดเหลวไหลอะไร"

นางถอยหลังที่ละก้าว นัยน์ตาทั้งคู่เลื่อนลอย "มีผี มีผี เมื่อคืนข้าอยู่กับ
พี่ซานตัน พวกข้าสองคนเห็นแล้ว"

คำพูดนี้ดังออกจากปากนางไม่ต่างกับโยนประทัดที่จุดแล้วเข้าไป
กลางฝูงชน เสียงซุบซิบอื้ออึงของผู้คนประหนึ่งเปลวไฟไหม้กระพือฉับพลัน
มันกลบทับความหวาดหวั่นพรั่นพรึงที่มีคนตายไปจนหมดสิ้น

ผู้ใหญ่บ้านโกรธจนหูอื้อตาลาย เขากล่าวตะคอก "นางเด็กคนนี้
พูดจาอะไรเหลวไหล!"

เขาเงื้อมือขึ้นจะตีซานหนี่ นางตกใจจนสะดุ้งโหยงวิ่งไปหาเด็กหนุ่ม

ที่ตายไปแล้ว คิว่มือของเขาขึ้นมาพลาออกแรงจุด "พี่ซานตัน วังเร็วเข้า มีผีไล่ตามมานะ...ฮือๆ เป็นเพราะเจ้าคนเดียว ข้าบอกว่าอย่าไปสถานที่อัปมงคลอย่างเรือนสกุลเดี๋ยวนั้น เจ้ากลับจะไปให้ได้ ต้องโทษเจ้าคนเดียว..."

ควอยา

韶光慢 6

Shao Guang Man 6

นวนิยายอิงครว สู่ช่วงเวลาแสนงาม 6

ดั่งเทียนตะเฒ่าหลิวเยี่ย เขียน

Honey Toast แปล

จำนวน 584 หน้า

ราคา 579 บาท

韶光慢 Vol. 06

Original story and characters created and copyright

© Author: 冬天的柳叶 Dong Tian De Liu Ye

Thai edition rights under license granted by 上海玄霆娱乐信息科技有限公司

(Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2939-8

ภาพประกอบ 容境 (Rong Jing)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4800

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

ก่อนหน้าชาติที่แล้วนางต้องติดหนี้บุรุษผู้นี้เป็นแน่
ชาติก่อนถูกเขาขืนขืนรังแกกับมือยังไม่พอ ชาตินี้ยังต้องโดนเขาตามพัวพันอย่างไม่ลดละ
มีหน้าซ้ายขวานี้ความสับสนรักก็พุกกันแสนจะยุ่งเหยิง
ແທးจะแยกเขาแยกนางไม่ออก รวากับเป็นคนคนเดียวกับก็มีนาง

ແຕ່ขอทีเถอะ อย่างไรนางก็ไม่อยากรักเขา
นางยังมีเรื่องราวที่ต้องทวงความยุติธรรมให้สกุลเดียว
ยังได้รู้ชัดแจ้งว่าทุกคนต้องตายเพราะมีคนบงการร้าย ยิ่งอยู่นิ่งเฉยไม่ได้
ไหนจะต้องหาทางจัดการลากตัวการใหญ่ลงมารับโทษอีก
เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงบ้านเมืองและบุรุษบนบัลลังก์ผู้นั้น
แล้วนางจะมีไม่ต้องกระทำการใดอย่างระมัดระวังมากขึ้นหรือ
ແຕ່ว่าไปถึงลาล่าเข้าหามึงยวนนุก เขาอยู่ในรณมาย์สืบปีก่อนจะได้พบเจอและหลงรักนาง
หากเขาต้องกลับไปมีชีวิตแบบนั้นอีก คงเหมือนตายทั้งเป็นเป็นแน่แท้
ทว่านางมีอำนาจใคร่ใคร่ได้ หวนคืนมาครานี้นางไม่มีเวลาให้ความรักความผูกพันใดกับใครจริงๆ

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
Ins. 02 840 4800
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านอุ่นหัวใจ

กดลองอ่าน

หากท่รัก

ISBN 978-616-06-2939-8

9 786160 629398

ราคา 579 บาท